

Omuzlarımda Bir Gökyüzü Ağırığı

— kurbaaprenz · 19 Ağustos 2012

Şu kahrolası yalnızlığın neresindeyim ki
bilemedim
bir benmiyim gecenin tınısında unutulmuş
bir benmiyim kendimi kendimle paylaşan her gece katili oluyorum bir cinayetin
her gece alnından tetikliyorum sabahı
bana sırtını döneli çok oldu güneş
sabahına azat ediyorum gece yazdığım heceleri susuyorum ben
susuyorum sende gizli kalmak pahasına
gökyüzü taş kadar ağır
düşüyor omuzlarıma omuz verememek hüznlerine
tohumlayamamak sevinçlerinin toprağını
ve bayraklaştırmamak isyanımın eskiyen yanlarını
taş kadar ağır
düşürüyor gökyüzünü omuzlarıma gidilmeyecek hiç bir yola boyun bükmedim oysa
şimdi köleliğimin madlayasını çiviliyorlar alnıma
susuyorum sende gizli kalmak pahasına
gökyüzü taş kadar ağır
düşüyor omuzlarıma su verme omuzlarımdaki taşın can damarına
ya kır, parçala toz et
yada bağışla beni toprak anaya
duy benim gece gibi çılgınlığımı duy
bak, gökyüzü düşüyor omuzlarıma ne Yusuf'un sabrı var bende
ne de İsmail'in eyvallahı
Yunus kadar biçare
Pir Sultan kadar hazırım yağlı ipe
gökyüzü taş gibi ağır
düşüyor üstüme Şiir : Selim SOLMAZ
Seslendiren : KurbaaPrenz